

Styring af modpartsrisiko

Finanstilsynet gennemførte i oktober 2021 en temainspektion af governance på modpartsrisikoområdet i udvalgte SIFI'er. Temainspektionen havde fokus på styring og håndtering af modpartsrisiko, herunder organisering af området, hvordan et afledt finansielt instrument håndteres i de forskellige enheder i institutterne og ansvarsdelingen imellem de forskellige enheder. Temainspektionen havde desuden fokus på institutternes styringsdokumenter såsom politikker og retningslinjer, opgaver i de berørte afdelinger, kontroller og rapportering. Notatet beskriver modpartsrisiko og potentielle tiltag, som kreditinstituttet kan etablere for at sikre en god styring af modpartsrisikoen. Det vil afhænge af kompleksiteten og omfanget af modpartsrisiko i det enkelte kreditinstitut, om tiltagene beskrevet i dette notat, må betragtes som nødvendige for at sikre en betryggende styring.

1. Hvad er modpartsrisiko?

Modpartsrisiko er risikoen for at lide tab som følge af en modparts misligholdelse af en indgået aftale vedrørende afledte finansielle instrumenter. Kreditinstitutter påtager sig modpartsrisiko ved køb og salg af afledte finansielle instrumenter. Det kan f.eks. være som en del af et kreditinstituts servicering af kunder eller styring af deres markedsrisiko.

Modpartsrisiko er en kreditrisiko, da den opstår som følge af en modparts misligholdelse af en indgået aftale. Det er samtidig en risiko, hvis størrelse afhænger af udviklingen i værdien af det afledte finansielle instrument.

Eksempel på modpartsrisiko, 1:

- En kunde Y har i fremtiden brug for en given valuta og ønsker at fastlåse kursen på denne valuta. Bank A sælger derfor en valutaterminskontrakt til kunde Y. Hermed påtager Bank A sig modpartsrisiko, da der er en sandsynlighed for, at kunde Y misligholder sin forpligtigelse. Dette kan give anledning til tab, eksempelvis hvis valutaterminskontrakten har udviklet sig negativt for kunde Y, hvor Bank A ved kunde Ys mislighold vil tabe denne værdi.

Eksempel på modpartsrisiko, 2:

- Bank A ønsker at nedbringe sin renterisiko på en obligation. Bank A handler derfor en renteswap med Bank B. Bank A påtager sig dermed modpartsrisiko, da der er en sandsynlighed for, at Bank B potentielt misligholder den indgåede aftale. Omvendt har også Bank B en modpartsrisiko, da Bank A på samme måde potentielt kan misligholde den indgåede aftale. Dette kan give anledning til tab, eksempelvis hvis renteswappen har udviklet sig negativt for Bank B, hvor Bank A ved Bank B mislighold vil tabe denne værdi og hertil vil Bank A også tabe de fremtidige pengestrømme, som renteswap kontrakten forpligter til.

Modpartsrisiko kan dermed opstå på baggrund af handler med ikke-finansielle såvel som finansielle modparter.

Modpartsrisiko har den egenskab, at den vil blive påvirket af eventuelle markedsudsving, fordi eksponeringen for et afledt finansielt instrument udvikler sig baseret på udviklingen i den underliggende risikofaktor. Dermed vil selve eksponeringen bevæge sig som en markedsrisiko. Eksponeringen kan derfor hurtigt ændre sig, hvis markederne ændrer sig. Modpartsrisiko kan altså betragtes som en kreditrisiko, der opfører sig som en markedsrisiko. Eksempelvis vil et fald i renterne give anledning til, at værdien af renteswappen falder, hvilket medfører, at eksponeringen for Bank A bliver større med faldet i værdien af renteswappen. Modpartsrisikoen har altså særlige træk, som kreditinstitutter skal være opmærksomme på, når modpartsrisikoen skal styres betryggende.

Der findes forskellige muligheder for at mitigere den modpartsrisiko, som opstår på baggrund af de afledte finansielle instrumenter. De to mest centrale mitigerende foranstaltninger er sikkerhedsstillelse¹ og netting². Omfanget og muligheden for at bruge disse risikomitigerende teknikker vil oftest være fastlagt i kontrakten med modparten og ofte afhænge af typen af modpart.

Når en part påtager sig modpartsrisiko, kan det afledte finansielle instrument desuden give anledning til såkaldt generel wrong way-risiko og specifik wrong way-risiko:

- Generel wrong way-risiko er, når sandsynligheden for, at modparten misligholder den indgåede eksponering (PD'en), er positivt korreleret med de risikofaktorer, som driver eksponeringen i det afledte finansielle instrument. Et eksempel på dette er en renteswap, hvor bankens eksponering

¹ I notatet bruges betegnelsen sikkerheder som dækkende over både betegnelsen sikkerheder og kollateral. Begrebet kollateral bruges ofte som en betegnelse for sikkerheder i relation til aftaler indgået med professionelle modparter.

² Netting giver mulighed for at modregne værdierne mellem afledte finansielle instrumenter med samme modpart, når den samlede eksponeringen for en given modpart skal gøres op.

nering mod kunden stiger ved et rentefald, idet den negative markedsværdi på swappen øges, og kundens bonitet samtidig forværres, idet den negative værdi påvirker kundens egenkapital negativt.

- Specifik wrong way-risiko er, når den konkrete modparts sandsynlighed for misligholdelse (PD'en) er positivt korreleret med den fremtidige eksponering grundet konkrete egenskaber ved kontrakten. Et eksempel på denne risiko er, hvis en modpart stiller egne udstedelser som kollateral. Læs mere om tiltag rettet mod disse særlige risici i afsnit 2.1.2.

Modpartsrisiko berører adskillige afdelinger i et kreditinstitut, da der i en række opgaver er behov for kompetencer fra flere forskellige funktion i kreditinstituttet. Eksempelvis berøres flere dele af organisationen gennem opgaverne relateret til opgørelse af eksponeringen, håndtering af udviklingen i modpartsrisiko og håndteringen af risikomitigerende tiltag, som typisk er forankret i en række forskellige afdelinger.

2. Hvad er god styring af modpartsrisikoen?

Modpartsrisiko er grundlæggende en kreditrisiko. Styringen af modpartsrisiko tager derfor naturligt afsæt i kreditinstituttets etablerede styring af kreditrisiko. Modpartsrisikoeksponeringen kan dog bevæge sig med de underliggende risikofaktorer. Der er derfor behov for yderligere tiltag til styring af modpartsrisiko. Behovet for de yderligere tiltag vil afhænge af instituttets samlede niveau og kompleksitet af modpartsrisiko, som igen afhænger af det samlede forretningsomfang af afledte finansielle instrumenter. Derfor skal instituttet løbende overvåge udviklingen i dette forretningsomfang, så det sikrer, at den etablerede styring fortsat er passende³.

2.1. Styringsdokumenter

Styringsdokumenterne, såsom politikker, retningslinjer, instrukser og forretningsgange, sætter rammen for en tydelig og klar styring af modpartsrisikoen. Kreditinstitutter skal have udformet styringsdokumenterne sådan, at de sikrer en tilstrækkelig styring af modpartsrisiko⁴ henset til det niveau af modpartsrisiko, som kreditinstituttet ønsker at påtage sig. Styringsdokumenterne skal afspejle den praktiske implementering af styringen og den ønskede risikoappetit på modpartsrisiko.

I tilfælde af en væsentlig eller kompleks modpartsrisiko skal kreditinstituttets politikker og instruks afspejle en eksplicit stillingtagen til det ønskede niveau af modpartsrisiko for hhv. finansielle og ikke-finansielle modparter⁵. For kreditinstitutter med en mindre kompleks og omfangsrig modpartsrisiko kan den

³ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl., § 5, stk. 1.

⁴ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl., § 4 stk. 1

⁵ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl., § 4 stk. 1, § 6, § 7 og § 9

eksplicitte stillingtagen til denne fastlægges i understøttende forretningsgange – så længe denne ligger inden for den overordnede risikoappetit på kreditområdet. Forretningsgangene kan desuden suppleres med eksempelvis begrænsninger ift. den ønskede risikoprofil. Det kan f.eks. være produkt-, område- og løbetids-begrænsninger for specifikke modparter og krav til aftaler om de risikomitigerende tiltag, sikkerheder og netting.

Styringsdokumenterne sikrer desuden, at rammerne for styringen af modpartsrisiko bliver implementeret i forretningen. Instruksen, forretningsgange og arbejdsbeskrivelser skal derfor definere forankringen af ansvarsområderne, herunder hvem der er ansvarlig for de konkrete opgaver, hvornår opgaverne skal udføres og hvem der skal hhv. have viden om de konkrete opgaver og eskaleres til⁶. Modpartsrisikoområdet går på tværs af forretningen og risikoområder. Det er derfor vigtigt med en klar ansvarsdeling i kreditinstituttet. Denne ansvarsdeling og en formaliseret informationsdeling i styringsdokumenterne kan bidrage til, at ansvarsområder, opgaver mv. ikke falder mellem to stole.

2.2. Bevilling

Inden et kreditinstitut indgår en aftale om et afledt finansielt instrument skal eksponeringen mod modparten være bevilget, på samme måde som det er tilfældet ved andre krediteksponeringer⁷. Bevillingen skal afspejle de specielle træk ved eksponeringen, som er relevante for kreditinstituttets vurdering af eksponeringens risiko⁸, herunder modpartsrisikoen. Det sikrer, at kreditinstituttet forholder sig til, om kunden er kreditværdig til at påtage sig risikoen forbundet med transaktionen, og at den modpartsrisiko, som kreditinstituttet påtager sig, er indenfor instituttets ønskede risikoprofil.

For at sikre, at kreditinstituttet vurderer de specielle træk ved eksponeringen, kan instituttets standardskabelon til bevillinger f.eks. indeholde felter relateret specifikt til modpartsrisiko vedrørende sikkerhedsstillelse, formålet med det afledte finansielle instrument og eventuelle begrænsninger på løbetid og produkt. Bevillingsskabelonen kan med fordel også indeholde et felt, hvori instituttet specifikt tager stilling til, hvilke potentielle valutagrupper eksponeringen må være i, og kompleksiteten af produktet f.eks. om der er tale om et lineært eller ikke-lineært renteprodukt. Det sikrer, at instituttet tager stilling til risikoprofilen på kunden ved etablering af forretningen og ved ændring i forretningsomfang og risikotype.

Bevillingsskabelonen kan desuden indeholde felter til en vurdering af kundens robusthed ved at analysere effekten af stress scenarier af de relevante un-

⁶ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl., § 9, stk. 1.

⁷ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl., bilag 1, nr. 16.

⁸ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl., bilag 1 nr. 16 a, litra xi.

derliggende risikofaktorer på kundens bonitet. Dette giver indblik i, om en kundes bonitet forværres signifikant, hvis den underliggende risikofaktor bevæger sig voldsomt på baggrund af markedsbevægelser, som det eksempelvis sås under Lehman-krisen i 2008 eller COVID-19-krisen i 2020. Bevillingsskabelonen kan desuden indeholde felter til en vurdering af eventuelle wrong way-risici og muligheden for at flage eksponeringer, som er udsat for disse risici.

Ved at have konkrete felter i bevillingsskabelonen, som er specifikt målrettet risiciene som følge af afledte finansielle instrumenter, sikres det, at disse felter altid indgår i vurderingen af engagementet, og at instituttet tager stilling til de særlige karakteristika, som er forbundet med modpartsrisiko. Det vil afhænge af omfanget af afledte finansielle instrumenter, som instituttet bevillinger, kompleksiteten af disse og instituttets styring i øvrigt, om det er nødvendigt at lade ovennævnte felter indgå i en standardskabelon, eller om risiciene blot indgår i den konkrete bevillingsvurdering af en kunde.

2.3. Eksekvering af afledte finansielle instrumenter

Når eksponeringen er bevilliget på det relevante niveau i organisationen, kan kreditinstituttet gennemføre handlen af det afledte finansielle instrument. Der skal her være en klar ansvarsdeling mellem dealeren, som indgår en handel, og kunderådgiveren med ansvaret for kunden⁹. Bevillingen kan desuden indeholde mulighed for, at kunden kan handle yderligere afledte finansielle instrumenter, så længe dette er indenfor bevillingen. Hvis kunden kan handle eventuelle yderligere afledte finansielle instrumenter gennem rådgiveren, dealeren eller på kreditinstituttets handelsplatforme, skal der også her være en klar ansvarsdeling og processer, som udspringer af denne aktivitet¹⁰. Det gælder f.eks. overholdelse af bevilling, ansvar ved udfordringer etc.

Da håndteringen af modpartsrisiko berører en række afdelinger i forretningen, er det vigtigt, at kreditinstituttet har en klar proces for informationsdeling ift. den løbende overvågning og opfølgning på kundens bevilligede grænser og risikoprofil. Eksempelvis kan der være en fastlagt proces for, at dealeren informerer den kundeansvarlige om kundens ændrede risikoprofil, hvis kunden indgår en signifikant ny handel. Kreditinstituttet kan også eksempelvis have en fast proces for informationsudveksling ved ændrede omstændigheder. Det kan f.eks. være i form af ændrede markedsbetingelser, hvor dealeren informerer kunderådgiveren, eller hvor kunderådgiveren gør dealeren opmærksom på ændringer i kundens forhold. som følge af markedsudsving. I sådanne tilfælde skal kreditinstituttet sikre, at det har etableret et tilstrækkeligt kontrolmiljø¹¹, og dermed skal der ske kontrol af, om den bevilligede ramme

⁹ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl., § 9, stk. 1.

¹⁰ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl., § 9, stk. 1.

¹¹ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl. §19.

bliver overskredet. Det er også et krav, at instituttet håndterer overskridelser på en betryggende måde¹².

Da markederne kan bevæge sig hurtigt, kan eksponeringen fluktuere signifikant med ændringer i de underliggende risikofaktorer i løbet af dagen. Det kan, hvis instituttet har en del af denne type eksponeringer, være fordelagtigt eller nødvendigt i løbet af dagen at tjekke, om den bevilligede ramme er overholdt. Det er ikke givet, at en eventuel misligholdelse af en forpligtelse fra en kundes side kun finder sted ved dagens udgang.

I tilfælde af at en bevilget grænse overskrides, skal kreditinstituttet have klart beskrevne processer i sine forretningsgange til at sikre, at overskridelserne bliver håndteret korrekt og rettidigt¹³. Ved overskridelser vil en beskrivelse og dokumentation af årsagen, som rapporteres, bidrage til, at instituttet kan vurdere, hvorfor en overskridelse er opstået – om det f.eks. skyldes markedsbevægelser, ageren fra en dealer eller kundens opførsel. En beskrivelse af eventuelle overskridelser giver desuden kreditinstituttet overblik over, om der er en bestemt årsag til de enkelte overskridelser, f.eks. om flere overskridelser knytter sig til en dealer eller kunde. Kreditinstituttet får dermed et overblik over, om der er systematik i overskridelserne, og om de kan afhjælpes ved implementering af yderligere tiltag i tilknytning til specifikke kunder eller produkter.

Ved en overskridelse kan instituttet vælge mellem at nedbringe modpartsrisikoen eller bevillige et nyt og højere risikoniveau. Nedbringelse af modpartsrisikoen kan eksempelvis ske ved at afvikle handlen eller ved at indhente yderligere sikkerheder til at dække den højere eksponering.

2.4. Udveksling af sikkerheder

Efter at en handel er indgået, og så længe eksponeringen er til stede på kreditinstituttets bøger, kan udveksling af sikkerheder mellem modparterne være med til at nedbringe modpartsrisikoen. Lovgivningen kræver, at instituttet, hvis det har en kompleks og/eller signifikant modpartsrisiko, skal det tage stilling til sikkerhedsstillelse, da sikkerhedsstillelse er et væsentligt risikomitigerende tiltag¹⁴. Det indebærer, at kreditinstituttet tager stilling til eksempelvis retningslinjer for indgåelse af aftaler om sikkerhedsstillelse, hvilke standardaftaler om sikkerheder instituttet ønsker at bruge, hvilke sikkerheder det ønsker at modtage etc. Kreditinstituttet skal desuden have processer til at sikre, at aftaler om sikkerheder er opdaterede, arbejdsbeskrivelser for udveksling af

¹² Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl. bilag 1, nr. 21, b), i) og ii).

¹³ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl. bilag 1, nr. 35, litra g.

¹⁴ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl., bilag 1, nr. 2 litra k.

sikkerheder og en fast proces for opfølgning på hhv. tvister omkring sikkerheder og manglende sikkerheder¹⁵. Disse processer bidrager til, at kreditinstituttet løbende overvåger eksponeringen og dermed sikrer en tidlig indgriben, hvis eksponeringen udvikler sig ugunstigt for modparten. Den indgåede aftale med modparten definerer typisk krav og praksis for udveksling af sikkerheder, og hvad der kan stilles af sikkerheder.

Særligt til handler med større finansielle modparter vil kreditinstituttet typisk bruge en international standardaftale, som fastsætter en lang række krav om daglig udveksling af sikkerheder. Lovgivningen indeholder desuden en række krav¹⁶, som sikrer, at der er tilstrækkelig udveksling af sikkerheder. Denne udveksling, herunder håndtering af tvister mv., er essentiel for styringen, vurderingen og størrelsen af modpartsrisiko fra særligt større finansielle modparter, fordi den store bruttoeksponering fra handler med disse typisk vil være reduceret til en forholdsvis lille nettoeksponering på baggrund af aftalerne.

I kontrakterne med mindre finansielle modparter eller ikke-finansielle modparter vil kravene ift. udveksling af sikkerheder ikke være helt så omfattende. Det skyldes, at der typisk ikke vil være daglig udveksling af sikkerheder. Lovgivningen indeholder dog stadig en række krav, som sikrer, at de etablerede risikomitigerende tiltag er passende¹⁷. I den forbindelse kan kreditinstitutter med fordel etablere yderligere procedurer mht. en tidlig identifikation af behov for yderligere sikkerheder eller en fast proces for kunderådgiverens ageren og vurdering af kunden, hvis instituttet har en væsentlig modpartsrisikoeksponering imod denne kundetype.

Det er vigtigt, at kunderådgiveren bliver informeret om eventuelle udfordringer ved indhentelse af sikkerhedsstillelse, og at organisationen med ansvar for den samlede kreditrisiko er involveret i processerne.

2.1. Rapportering og overvågning

Den finansielle lovgivning kræver, at institutterne løbende overvåger den samlede modpartsrisiko¹⁸. Løbende overvågning og rapportering på modpartsrisiko i det enkelte kreditinstitut er vigtig for at vurdere omfanget, kompleksiteten og udviklingen i modpartsrisiko. En løbende overvågning og rapportering sikrer, at rammerne for styringen og risikoappetitten, som er fastlagt i styringsdokumenterne, bliver overholdt. For at overvåge omfanget og kompleksiteten af modpartsrisiko kan instituttet eksempelvis løbende rapportere

¹⁵ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl., § 9, stk. 1.

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli om OTC-derivativer, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR).

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli om OTC-derivativer, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR).

¹⁸ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl., bilag 1, nr. 21, litra e, iv. og bilag 1, nr. 40.

den samlede modpartsrisiko og modpartsrisiko fordelt på hhv. typer af modparter og afledte finansielle instrumenter. Herudover kan der eksempelvis udarbejdes en samlet liste over overskridelser af de bevilligede grænser. Det vil kunne bidrage til en overordnet vurdering af risikoappetitten og styringen af området, herunder hvordan bankens eksponering ændrer sig med markedet.

Overvågningen kan med fordel suppleres med yderligere ad hoc-analyser og stikprøvekontroller af bevillingerne for at sikre, at risikoen afspejlet i den overordnede rapportering er retvisende, og at styringen af modpartsrisiko er implementeret i overensstemmelse med styringsdokumenterne.

2.1.1. Stikprøvekontroller af bevillinger

På kreditområdet skal instituttet kontrollere f.eks. på baggrund af en løbende stikprøvevis gennemgang af bevillingerne, for at sikre at vurderingen af kundens kreditværdighed er baseret på et retvisende grundlag og overholder de etablerede styringsdokumenter¹⁹. Det er vigtigt at være opmærksom på de specielle karakteristika ved afledte finansielle instrumenter, når stikprøvekontrollerne bliver udført, ligesom når de bevilliges. Det kan f.eks. omfatte:

- fokus på, om bevillingen indeholder de etablerede yderligere tiltag, jf. afsnit 2.2.
- fokus på, med hvilket formål det afledte finansielle instrument er handlet, f.eks. om handlen har et spekulativt formål og om dette formål er ændret siden bevillingen blev givet
- etablering af de rette procedurer til at nedbringe eksponeringen, hvis det bliver nødvendigt
- opmærksomhed på, hvordan kunden påvirkes af det afledte finansielle instrument i forskellige scenarier, og at der i bevillingen er taget stilling til disse effekter.

Da der er forretningsområder i et kreditinstitut, som har en større andel af modpartsrisikoeksponering, kan stikprøvekontrollerne suppleres med en række temaundersøgelser for specifikt at afdække håndteringen af modpartsrisiko. Det kan f.eks. være regelmæssige analyser af, hvilke brancher eller specifikke områder, såsom finansielle modparter eller store erhvervskunder, der har mange bevillinger med afledte finansielle instrumenter. Behovet for at gennemføre sådanne analyser vil afhænge af omfanget og kompleksiteten af instituttets eksponering.

Rapportering af de ovenstående kontroller til relevante parter sikrer, at disse er opmærksomme på eventuelle implikationer på instituttets risikoappetit, og at instituttet kan tage relevante skridt til at forbedre risikostyringen eller nedbringe risikoappetitten, hvis kontrollerne viser behov for det.

¹⁹ Bekendtgørelse om ledelse og styring af pengeinstitutter mfl. § 19.

2.1.2. Wrong way-risiko og stresstest

I opgørelsen af modpartsrisiko er det almindeligt at antage, at sandsynligheden for, at modparten misligholder den indgåede aftale, og selve eksponeringen bevæger sig uafhængigt. Dette er langt fra altid tilfældet. Derfor kan afledte finansielle instrumenter også være udsat for generel wrong way-risiko og specifik wrong way-risiko. Generel og specifik wrong way-risiko bevirker, at den simple opgørelse af modpartsrisiko ikke altid er retvisende for den faktiske modpartsrisiko på grund af antagelsen om uafhængighed. Derfor er det vigtigt, at kreditinstitutter identificerer og vurderer henholdsvis specifik og generel wrong way-risiko på eksponeringerne, så instituttet har et retvisende billede af risikoen på den enkelte eksponering. I tilfælde af at det identificeres, at der potentielt er specifik eller generel wrong way-risiko på en given eksponering, er det vigtigt at flagge dette, så instituttet kan tage højde for risikoen i bevillingen og den løbende overvågning.

I det omfang instituttet er væsentligt eksponeret overfor modpartsrisiko, vil det være relevant at udføre ad hoc- og faste analyser af porteføljens modpartsrisiko i tilfælde af stressede markeder. Dette kan eksempelvis omfatte stress-tests af den samlede eksponering og modpartsrisikoen på brancheniveau eller på enkeltkundeniveau i forskellige scenarier med både enkelte risikofaktorscenarier og med korrelationer. Det er vigtigt at skelne mellem modparter med og uden sikkerhedsstillelse, da aftaler om sikkerhedsstillelse kan påvirke, at det er nogle andre risikofaktorer, der påvirker eksponeringen. Analyserne kan også bidrage til at give et overblik over antallet af potentielle overskridelser af bevilgede rammer i stressede scenarier og derved være med til at sikre, at instituttet i stressede situationer har en samlet modpartsrisiko, som fortsat er indenfor den ønskede risikoappetit. Analyserne kan desuden indikere, i hvilke scenarier forretningen skal overveje at revurdere sin risikoappetit. Det kan f.eks. være, hvis der sker en ændring i renteniveauet, da instituttet ved udførelse af analyserne derved kender implikationen på instituttets modpartsrisikoen.

Det er naturligt at rapportere på de ovenstående analyser, så der i organisationen er opmærksomhed på eventuelle implikationer på risikoappetitten.